

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: I. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č.j. OAM-1070/ZA-ZA04-LE23-2015, e.č. „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č.j. OAM-1070/ZA-ZA04-LE23-2015, e.č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

Žalobce v žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy České republiky, čímž porušil povinnost danou mu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném k okolnostem případu, čímž podle něj porušil ust. § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu, nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, čímž podle něj porušil ust. § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil, neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, čímž podle něj porušil

ust. § 68 odst. 3 správního řádu, a dále porušil ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Závěrem žalobce navrhl žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Žalovaný poukázal na ust. § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť se domnívá, že ze žalobních bodů uvedených v žalobě není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný trval na tom, že při svém rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. Žalovaný připomněl, že žalobce opustil svou vlast, neboť se obával o svou vlastní bezpečnost na Krymu v souvislosti se skutečností, že je státní příslušností Ukrajinec, nepřijal ruské občanství, nemá možnost usadit se v jiné části Ukrajiny z důvodu absence materiálního a rodinného zázemí, nedostatku pracovních příležitostí a nepřátelských nálad ve společnosti vůči osobám pocházejícím z Krymu, obav z povolání k výkonu základní vojenské služby a nasazení do oblasti konfliktu a snahy o legalizaci pobytu v České republice v souvislosti se skutečností, že zde pobývá jeho matka a dva nezletilí sourozenci, kterým byla udělena doplňková ochrana. Žalovaný dále shrnul důvody, pro které nepřistoupil k udělení mezinárodní ochrany žalobci.

V replice ze dne 6. 2. 2017, doručené soudu dne 7. 2. 2017 (podle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu po zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě), žalobce uvedl, že žalovaný porušil ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení azylu, a porušil ust. § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobce v souvislosti s odkazem na ust. § 68 odst. 3 správního řádu uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a že žalobce porušil čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb., neboť mu v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či trestu. Žalobce připomněl důvody, které uvedl v žádosti o udělení azylu, a dále uvedl, že si je vědom skutečnosti, že vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, avšak nechce bojovat ve válce, která nemá dle jeho názoru nic společného s ochranou jeho vlasti. Obává se možného trestního stíhání v případě nenastoupení k vojenské službě, kdyby výzvu obdržel, ale nereagoval na ni. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č.j. 5 Azs 18/2008-83. Dále odkázal na zprávu World Report 2016 – Ukraine a zprávu Amnesty International Report 2015/2016 – The State of the World's Human Rights – Ukraine. Žalobce dále poukázal na praktiky odvodů a doručování povolávacích rozkazů mužům. Upozornil, že na Ukrajině dochází k zadržování lidí kvůli podezření z kolaborace, mučení a jiným formám špatného zacházení. Žalobce se domnívá, že v případě jeho vycestování by došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky. K nemožnosti využití prostředku vnitřního přesídlení žalobce odkázal na aktualizaci č. 3 Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 24. 9. 2015, článek neziskové organizace Highway Liberty s názvem Stigmatization and general discrimination against IDPs in Ukraine – an existing problem a na článek z webových stránek Russia-Insider s názvem Ukraine's Displaced People Remain Discriminated-Against Second Class Citizens. Žalobce uvedl, že jeho pobyt v Oděse byl studijní a trvalé bydliště měl hlášené na Krymu. Tuto skutečnost žalobce doložil kopií dokladu totožnosti v ruském jazyce bez překladu. Žalobce se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č.j. 9 Azs 11/2009-99. Žalobce se domnívá, že mu v případě návratu

do vlasti hrozí vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný z podkladů pro rozhodnutí pracoval účelově a vybíral z nich informace, které podporují jeho názory. Žalobce dále upozornil na nedodržení zákonné 6 měsíční lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť rozhodnutí ve věci bylo vydáno až po 11 měsících. Žalovaný podle žalobce nedodržel zásadu volného hodnocení důkazů, nevzal v úvahu jeho osobní život a skutečnost, že absolvoval studium českého jazyka – úroveň B 2.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s tímto postupem vyjádřil souhlas a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 9. 12. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 15. 12. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je svobodný, hlásí se k ruské národnosti, je pravoslavného vyznání a je schopen se dorozumět rusky, ukrajinsky a česky. Současně s ním žádají o udělení mezinárodní ochrany jeho matka a dva bratři (rok narození 2008 a 2002), přičemž mimo území České republiky se nezdržují žádní členové rodiny. Před příchodem do České republiky se zdržoval na Ukrajině (do března 2014 v Simferopoli, od března 2014 do 1. 7. 2015 v Oděse a od 1. 7. 2015 do 15. 7. 2015 ve Lvově). Od 15. 7. 2015 pobývá v České republice, chtěl navštívit matku, neboť byly právě prázdniny. Na Ukrajině nemůže být, protože tam nemá kde bydlet, nemá tam práci ani rodinu, byl by tam sám. Na Krym se nemůže vrátit, protože je tam Ruská vláda. České vízum si vyřídil na základě pozvání, které mu zaslala matka. Do České republiky přijel autobusem přes Polsko. Uvedl, že sám není, ani nikdo z jeho rodiny, členem žádné politické strany, ani jiné organizace. Je student, nejvyšší dosažené vzdělání má středoškolské a nevykonával vojenskou službu. Vlastní byt v Mostě a materiální pomoc dostává od matky. Podal žádost o vízum na strpění, ale tato byla zamítnuta, proto požádal o azyl. Česká republika je jeho cílovým státem, studuje na Metropolitní univerzitě češtinu, rád by pokračoval ve studiu na vysoké škole a pak pracoval dle oboru studia. V minulosti o azyl nežádal a nebylo proti němu vedeno žádné trestní stíhání. V případě návratu do vlasti se obává, že se nemá kam vrátit. Kdyby se vrátil na Krym, měl by strach chodit po ulicích, je Ukrajinec a vztah k nim je na Krymu špatný. Odmítl ruský pas a bylo mu řečeno, že pokud se bude chtít vrátit na Krym,

nikdo mu nezaručí bezpečnost. Matčina kamaráda na Krymu zastřelili. Obává se, že by se k němu chovali stejně. Ukrajince začali častěji zatýkat a vyslýchat. V samotné části Ukrajiny je ATO, tam se tedy také nemůže vrátit. Probíhají tam protiteroristická operace. Nechce ve svých 20 letech umřít. Jeho zdravotní stav je dobrý. K důvodům, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, uvedl, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože je tam ohrožen jeho život. Na Krymu ho můžou zabít, když jen tak půjde po ulici. Nemá tam bydlení, práci, příbuzné, neboť celá jeho rodina je v České republice. Chce tady zůstat s nimi. Žádá o udělení azylu, protože není jiný způsob, jak si zachovat život a být se svou rodinou.

V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 12. 2015 žalobce dále doplnil, že dne 13. 3. 2015 proběhlo referendum a Rusko anektovalo Krym. Na střední škole v Oděse, kde studoval, mu řekli, že pokud přijme ruské občanství, tak jej vyhodí ze školy. Studoval ve státním programu a ten se poskytuje jen ukrajinským občanům. Na Krymu se bál zůstat. Na škole začal studovat 1. 9. 2013, na víkendy jezdil do Simferopolu. Naposledy přijel na Krym kolem 20. 3. 2017, aby odmítl ruské občanství, zůstal tam asi dva nebo tři dny, pak se vrátil do Oděsy. Domnívá se, že Krym nemá být pod nadvládou Ruska, násilně ho zabrali. Zničili život jeho rodině, podnikání jeho matky, vzali jim dům. Na Krymu se projevuje mnoho agrese. Někteří známí vůči němu začali projevovat agresí. Ptají se ho, proč nepřijal ruské občanství, jsou na něj zlí. Jejich politické názory se natolik rozešli, že se spolu již nebaví. Státní orgány na Krymu jsou rovněž agresivní kvůli tomu, že člověk nepřijme ruské občanství. Soudní orgány soudí podle ruských zákonů, ačkoliv má člověk ukrajinský pas. Lidem s ukrajinským pasem zakazují odjíždět a některé s ukrajinským pasem nechtějí ani na Krym pustit. V Oděse měl potíže s ubytováním, protože měl krymskou registraci. Také pocítil nedostatečnou sociální pomoc, vše si musel zabezpečit sám tím, že si přivydělával na brigádách. Z Oděsy musel odjet, protože tam byl sám, docházeli mu peníze. Matka se o něho bála. Do České republiky s ní a bratry neodjel, protože musel dokončit studium. Matka byla v České republice již dříve a v červnu 2015 přijela pro bratry. Společně s nimi nežádal o azyl, protože měl podanou žádost o vízum na strpění. Známi mu řekli, že na Ukrajinu se nelze vracet, tak koupil v České republice byt a začal studovat na Metropolitní univerzitě. V jeho vlasti by byl jeho život v nebezpečí, protože nemá žádné prostředky, nemá tam žádné příbuzné a existuje hrozba, že jej vezmou do protiteroristických operací na Donbas. Dále uvedl, že by byl problém kvůli jeho krymské registraci. Na Krymu žít nemůže a v Oděse se situace také zhoršila. Byly tam teroristické útoky, navíc tam nikoho neměl a žil tam jen kvůli studiu. Chce žít v bezpečí se svou rodinou, nebát se o svůj život, alespoň do zlepšení situace, až bude Krym ukrajinský. Žalobce doložil svá tvrzení smlouvou o studiu v rámci programu celoživotního vzdělávání ze dne 30. 9. 2015, č. smlouvy 1150891, potvrzení, že byl v akademickém roce 2015/2016 zařazen do kurzu českého jazyka, dokladem o zajištění ubytování a výpisem z katastru nemovitostí.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16. 2. – 15. 5. 2015, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015 zabývající se posouzením mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině, výroční zprávu Human Rights Watch 2015 a další informace, např. od organizace Freedom House, Amnesty International 2014/2015 a z dubna 2015 k rozsudkům smrti a poprav v roce 2014, obsahující podrobné informace

o bezpečnostní situaci v tomto státě, zejména s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt se „separatistickými“ regiony na východu země. Dále si vyžádal informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 16. 12. 2015, č.j. 121482-LPTP o přístupu ukrajinských občanů na pracovní trh, k sociálnímu systému a ke vzdělání, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 10. 2015, č.j. 115045-LPTP o podmínkách výkonu vojenské služby a postihu za nenastoupení k výkonu vojenské služby, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 21. 5. 2015, č.j. 98848/2015-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlouhodobém pobytu v zahraničí a informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014, č.j. 110105/2014-LPTP, ze které vyplývá, že je možné se na Ukrajině bez překážek stěhovat, je možno tam vyhledat pomoc v případě poškození trestnou činností či porušováním práv a svobod a je možné i reálně podat stížnost na postup příslušníků policejních orgánů a jiných orgánů státní moci.

Ze správního spisu rovněž vyplynulo, že žalovaný přípisy ze dne 14. 3. 2016 a dne 14. 6. 2016 vyrozuměl žalobce o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.

V doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 9. 2016 žalobce uvedl, že k možnému rozporu ve výpovědi ohledně jeho odjezdu z Krymu mohlo dojít, protože v roce 2014 studoval mimo Krym. Pak se na Krym vrátil na tři dny asi týden po referendu, aby napsal žádost, že odmítá ruské občanství. V Oděse žil od roku 2013 do roku 2015. Před referendem jezdil domů na Krym. Již v té době došlo ke zhoršení situace. Vojenské jednotky měly stanoviště na cestách a nebylo možné se na Krym normálně dostat, proto tam přestal jezdit. Nyní jsou hranice uzavřené, a když se chce člověk dostat z Ukrajiny na Krym, musí jít pěšky asi 7 km od ukrajinského k ruskému stanovišti. Veškeré letecké spoje jsou přes Rusko. V Oděse byl kvůli studiu. Měl problémy s financemi, nemohl si pronajmout plnohodnotný byt. Vedení školy ho odmítlo ubytovat na studentské koleji, protože měl krymské přihlášení k pobytu. Mohli jej dokonce vyřadit z řad studentů, k tomu nakonec nedošlo. Pracuje jako kuchař. Prostředky na živobytí si obstarává brigádne a vypomáhá mu i matka. Je soběstačný. V Oděse či jiné části Ukrajiny se nemůže usadit, protože nemá peníze. Na Ukrajině není práce, výdělků jsou mizivé a nejde za ně pořídit ubytování. Studium v Oděse přerušil, přestal tak být studentem a mohli by ho zmobilizovat do války. Je považován za zrádce i ze strany ruského obyvatelstva. Jeho matka má v České republice byt, on tu má svůj byt, pracuje, není závislý na dávkách a pomoci od státu. Aby zde mohli koupit nemovitosti, prodali veškerý majetek na Krymu. Dále doplnil, že k fyzickému násilí vůči němu nedošlo. Vše zůstalo u slovních výhrůžek, posmívání se či hrubého chování. Za to vděčí své povaze, je totiž nekonfliktní člověk. K doplňující otázce žalovaného uvedl, že oficiálně neodmítl ruské občanství, pouze nepodal žádost o udělení ruského občanství, a tak ho nedostal. Žalobce doložil kopii pracovní smlouvy ze dne 1. 7. 2016, dodatek ke smlouvě (pracovní poměr se prodlužuje do 31. 10. 2017) a nostrifikační doložku o uznání platnosti zahraničního dokladu o dosaženém vzdělání.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických

názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neuvedl v dostatečné míře důvody výroku rozhodnutí, úvahy, kterými se řídil, a nevypořádal se s návrhy a námitkami účastníků řízení a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu, a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 12. 2015 a 22. 9. 2016. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že v České republice žije jeho matka a dva bratři, kterým byla udělena doplňková ochrana, a v případě svého návratu na Ukrajinu se obává o svou bezpečnost, neboť je Ukrajinec a nepřijal ruské občanství. Dále z důvodu absence materiálního zázemí, nedostatku pracovních příležitostí, nepřátelským náladám ve společnosti vůči obyvatelům pocházejícím z Krymu, obavám z povolání k výkonu základné vojenské služby a snaze o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný si mimo jiné jako podklad pro rozhodnutí vyžádal zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině, informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), výroční zprávu Human Rights Watch 2015, další informace od organizace Freedom House a Amnesty International a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, s nimiž se žalobce dne 3. 2. 2016 podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámil. V daném protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí je rovněž uvedeno, že žalobce se nechce k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit, navrhnout doplnění či se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Seznámení se s podklady a své vyjádření žalobce potvrdil za přítomnosti tlumočnicka svým vlastnoručním podpisem.

Dle soudu napadené rozhodnutí samo o sobě je nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel a rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku za nedůvodnou.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č.j. 4 Azs 111/2005-58, který je dostupný na www.nssoud.cz, „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany, humanitárního azylu a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje, neboť v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by mu hrozilo nějaké pronásledování či že by z pronásledování měl odůvodněné obavy.

Námitku nepřezkoumatelnosti tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Blíže uvedený žalobní bod nerozvedl. V této souvislosti soud poukazuje na ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.r.s., jenž žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž bude zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce je tedy povinen v žalobě či jejím doplnění ve lhůtě k podání žaloby, tj. patnácti dnů, vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. K uvedeným neurčitým žalobním bodům, tak soud nebyl povinen přihlížet, neboť žalobce žalobu doplnil až po patnáctidenní lhůtě. Nicméně v dané věci se jedná o přezkoumání řízení o udělení mezinárodní ochrany, a proto soud z procesní opatrnosti přistoupil k věcnému posouzení důvodů pro udělení azylu.

Žalobce uváděl, že u něho jsou dány důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, neboť se obává o vlastní bezpečnost na Krymu, nemá možnost žít v jiné části Ruska pro absenci rodinného a materiálního zázemí, nedostatek pracovních příležitostí, nepřátelské nálady mezi občany Ruska, obavu z výkonu vojenské služby a snahu být se svoji rodinou. Rád by také v České republice pokračoval ve studiu na vysoké škole.

V této souvislosti soud uvádí, že žalobcovo vyjádření do protokolů o podání vysvětlení nelze považovat za zcela důvěryhodné, neboť žalobce v doplnění žaloby uváděl, že nemá možnost žít v jiné části Ruska, a v protokolech o podání vysvětlení uváděl, že nemůže žít na Krymu a ani jiné části Ukrajiny. Navíc v tom samém odstavci v doplnění žaloby žalobce tvrdil, že nepřátelské nálady probíhají mezi občany Ruska, nikoli Ukrajiny. Popletení země původu s Ruskem, s jehož politikou žalobce podle svého tvrzení nesouhlasí, se tak nejeví jako náhodná.

K tvrzeným materiálním důvodům, tedy nedostatku finančních prostředků,

nemožnosti sehnat ubytování a nedostatku pracovních příležitostí soud uvádí, že ekonomické důvody nejsou azylově relevantní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č.j. 1 Azs 84/2005-63, dostupný na www.nssoud.cz). Již žalovaný v tomto směru správně poznamenal, že nedostatek pracovních příležitostí a finančních prostředků nečiní z cizince uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána.

Žalobce uváděl, že v případě, že by byl vrácen do své vlasti, mohl by být povolán k výkonu vojenské služby a nasazen do bojů, případně by mu hrozil trest odnětí svobody za vyhýbání se vojenské službě. Zároveň ve svém podání doplnil, že si je vědom skutečnosti, že vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Soud považuje za podstatné, že žalobce sám netvrdil, že by mu ve výkonu vojenské služby bránila skutečnost zakládající relevantní pronásledování (např. náboženské důvody), ale omezil se pouze na tvrzení, že nechce bojovat ve válce. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č.j. 5 Azs 18/2008-83, dostupný na www.nssoud.cz, se tak na daný případ nevztahuje. Soud nezpochybňuje, že v případě vyhýbání se nástupu vojenské služby hrozí takové osobě na Ukrajině trest odnětí svobody, ostatně v hlavě XI. zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákona, jsou upraveny skutkové podstaty trestných činů proti branné povinnosti, které jsou trestné v České republice, avšak sám žalobce ostatně uvedl do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že dosud nevykonával ani základní vojenskou službu, natož aby mu byl doručen povolávací rozkaz. Žalobce se tedy dosud trestného činu vyhýbání se nástupu vojenské služby, za který by mu po návratu do země původu mohl hrozit trest odnětí svobody, nedopustil. K této problematice se již několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, například v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č.j. 3 Azs 8/2005-49, který je dostupný na www.nssoud.cz, uvedl: „*Je-li vojenská služba v zemi původu žadatele o udělení azylu povinná a za její nenastoupení hrozí přiměřený trestní postih, není pouhá snaha vyhnout se nastoupení této vojenské služby důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byť je odůvodněna obavou z trestního stíhání a trestu.*“, přičemž zdejší soud neshledal důvod, proč by se měl v daném případě od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit a považuje tak předmětnou námitku žalobce za nedůvodnou.

K námitce rodinného života a snaze být se svou matkou a bratry, soud uvádí, že žalobce je svobodná, zletilá osoba, které nebylo uloženo správní vyhoštění, ani uložena zákaz pobytu na území České republiky a Schengenského prostoru. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky. S ohledem na shora uvedené je nutné posoudit, zda se v této konkrétní věci nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud by žalobce pro účely získání

pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců musel opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, nebude se jednat o zásah do jeho rodinného a soukromého života, neboť jeho matka a bratři se na území České republiky nacházeli ještě před jeho příjezdem do České republiky a nepotřebovali jeho materiální pomoc, naopak jeho matka poskytla materiální pomoc po příjezdu na území České republiky jemu.

Podstatnou okolností je v tomto ohledu taktéž skutečnost, že případná nutnost vycestování žalobce do země jeho původu z důvodu neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany, když mu současně nebude svědčit žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nikterak neznamená, že by si žalobce po návratu na Ukrajinu nemohl požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců. Současně neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany neznamená samo o sobě nutnost vycestování cizince.

Jak bylo soudem zjištěno z žádosti o udělení azylu, žalobce, ani nikdo z jeho rodinných příslušníků, nikdy nebyl členem politické strany ani politicky aktivní. Žalobce opustil svou vlast, neboť byly na Ukrajině prázdniny a chtěl v České republice navštívit svou matku a bratry. Potíže, které před svým odjezdem měl, byly ekonomického rázu a dále se omezily na slovní konflikty mezi občany Krymu a občany zbylé části Ukrajiny.

Žalobce dále uváděl obavu o vlastní bezpečnost. Informace o nepřátelské náladě mezi občany Krymu a občany zbylé části Ukrajiny ve správním řízení však ničím nepodložil. Osobně toto nepřátelství pocítil ve škole v Oděse, ale má nekonfliktní povahu a s lidmi, se kterými se na základě projevených názorů neshodl, se přestal stýkat a veřejně neprojevoval, že pochází z Krymu. Soud nezpochybňuje možné nepřátelství mezi občany Krymu a občany zbylé části Ukrajiny, jak však vyplývá i z žalovaným opatřených zpráv Ministerstva zahraničních věcí a mezinárodních organizací, v praxi se lze v rámci Ukrajiny stěhovat a dlouhodobě žít jinde, než v místě, kde je člověk registrován k trvalému pobytu, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Žalobce ve svém doplnění odkazoval na aktualizaci č. 3 Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině. K tomu soud uvádí, že tento dokument byl součástí správního spisu, neboť si jej žalovaný vyžádal jako podklad pro své rozhodnutí, a bylo k němu přihlíženo.

Podmínkou pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu nicméně musí být zejména obava před pronásledováním za přímé uplatňování politických práv a svobod, případně strach před pronásledováním z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině aj. Žalobce tak neuvedl žádné relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že byl politicky činným, či že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována za svou příslušnost, názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok. Z tohoto důvodu soud předmětnou námitku žalobce zamítnul jako nedůvodnou.

Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle

ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003 – 38, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 301/2004 a také na www.nssoud.cz a také ze dne 19. 7. 2004, č.j. 5 Azs 105/2004 – 72, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 375/2004 a také na www.nssoud.cz. Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem.

Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovedl, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu na Ukrajinu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany ukrajinských státních orgánů nehrozí.

Žalobce v doplnění žaloby odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č.j. 9 Azs 11/2009-99, dostupný na www.nssoud.cz. K tomu soud uvádí, že zmíněný rozsudek se na daný případ nevztahuje, neboť se v něm jednalo o rodinného příslušníka – přítelkyni. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by měl na území České republiky přítelkyni. Na území České republiky žije jeho matka a nezletilí bratři. Jedná se o osoby, které žalobce považuje za blízkou rodinu, přesto nelze přehlédnout skutečnost, že žalobce je osobou dospělou, svobodnou a soběstačnou, neboť sám doložil, že je zaměstnán a pracovní smlouva mu byla prodloužena. Skutečnost, že žalobce chce být své rodinně nablízku, je jistě obdivuhodná, nicméně z výše uvedených důvodů není azylově relevantní.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalobce tvrdí, že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících

poměrech na Ukrajině, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu a dále s ohledem k uskutečněnému doplňujícímu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v němž žalobce sám uvedl, že ruské občanství neodmítl, ale nepožádal o ně, potíže s ubytováním měl z důvodu nedostatku financí a nikoliv pro svůj hlášený pobyt na Krymu, a k fyzickému násilí u něho nedošlo, vše zůstalo u slovních potyček. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by ukrajinskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

K namítanému nedodržení zákonné 6 měsíční lhůty k vydání rozhodnutí soud uvádí, že podle ust. § 27 odst. 1 zákona o azylu se rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vydá bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 6 měsíců, nicméně odst. 2 pamatuje i na případné prodloužení této lhůty až o 9 měsíců. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl žalovaným přípisy ze dne 14. 3. 2016 a dne 14. 6. 2016 vyrozuměn o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Tento postup je zcela v souladu s právními předpisy, a proto soud shledal námitku žalobce o nedodržení zákonné lhůty za nedůvodnou.

Žalobce dále namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. V daném případě soud neshledal rozpor napadeného rozhodnutí s právním pořádkem České republiky, a proto dospěl k závěru, že správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy České republiky, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, žalobce ve správním řízení řádně poučil, dal mu prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí, v rozhodnutí rozvedl úvahy, kterými se řídil. Soud proto uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem soud námitku žalobce shledal nedůvodnou.

Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že žalobce o azyl požádal až za situace, kdy byla jeho žádost o strpění zamítnuta. K tomu soud podotýká, že poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě zamítnutí žádosti o strpění. Chce-li žalobce na území České republiky studovat vysokou školu, může mu být při splnění podmínek uvedených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, uděleno vízum. Nastalou situaci, však nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany, neboť řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a výrokem ad I. rozsudku ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho

doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. března 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová